

POSTANOWIENIE

Dnia 9 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa P. D.
przeciwko Przedsiębiorstwu Wielobranżowemu "V." Spółce z o.o. w B.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 kwietnia 2015 r.,
skargi strony pozwanej o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 6 marca 2014 r., sygn. akt IX Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwane Przedsiębiorstwo Wielobranżowe V. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B. wniosło skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w K. – Wydział IX Pracy z dnia 6 marca 2014 r. wydanego po rozpoznaniu apelacji powoda P. D. od wyroku Sądu Rejonowego w D. z dnia 3 października 2013 r. oddalającego powództwo o odszkodowanie, którym zmieniono wyrok Sądu pierwszej instancji w jego pkt 1 w ten sposób, że zasądzone od pozwanej na rzecz powoda kwotę 900 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 3 lutego 2013 r. do dnia zapłaty (punkt I wyroku), zasądzone od pozwanego na rzecz powoda kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (punkt II wyroku) oraz nakazano pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sąd Okręgowy w K. kwotę 45 zł tytułem opłaty od pozwu (punkt III wyroku).

Skarżący oparł skargę „na podstawie naruszenia prawa materialnego oraz procesowego - art. 176 konstytucji i art. 386 kodeksu postępowania cywilnego,” wskazując „art. 176 konstytucji i art. 386 kodeksu postępowania cywilnego jako przepisy prawa, z którymi zaskarżony wyrok jest niezgodny”. Jako uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie zaskarżonego wyroku zgłosił „następujące dowody: - dowód zapłacenia powodowi kwoty głównej wraz z odsetkami oraz kosztami procesu, - wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 6 marca 2014 r.” Skarżący podniósł, że „wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe; brak jest ustawowej podstawy do złożenia skargi o wznowienie postępowania, ponadto zaskarżony wyrok nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga okazała się oczywiście bezzasadna. Jej podstawy były nie tylko ewidentnie chybione, ale także oczywiście bezzasadne. W szczególności autorka skargi nie wskazała z jaką konkretnie jednostką redakcyjną (paragrafem) art. 386 k.p.c. miałby być sprzeczny zaskarżony wyrok. Wymieniony przepis w kolejnych paragrafach określa różne sposoby wydawania orzeczeń sądowych przez sądy, które wyrokuja (orzekają co do istoty sprawy) przede wszystkim na podstawie przepisów prawa materialnego. Tymczasem w skardze zabrało zarzutów przeciwko materialnoprawnym przepisom Kodeksu pracy, tj. jego art. 265 § 1 oraz art. 56 § 1 w związku z art. 58, które stanowiły podstawy wyrokowania Sądu drugiej instancji.

Oczywiście chybiony, bezpodstawny i bezzasadny był zarzut naruszenia art. 176 Konstytucji, ponieważ sprawa była merytorycznie rozpoznana przez Sądy dwóch instancji, a na podstawie powołanego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku art. 386 § 1 k.p.c. Sąd drugiej instancji był uprawniony do zmiany zaskarżonego wyroku Sądu pierwszej instancji i orzeczenia co do istoty sprawy przez zasądzenie na rzecz apelującego powoda dochodzonego odszkodowania. Wbrew stanowisku skargi, Sąd pierwszej instancji także rozpoznał sprawę merytorycznie, ponieważ orzekał na podstawie przepisu prawa materialnego, oddalając powództwo po przyjęciu, że powód naruszył materialnoprawny termin konieczny do skutecznego

zaskarżenia niezwłocznego rozwiązania z nim stosunku pracy. Poglądu tego nie podzielił Sąd drugiej instancji, który wyrokował na podstawie innych przepisów prawa materialnego (art. 265 § 1 oraz art. 56 § 1 w związku z art. 58 k.p.) w związku z art. 386 § 1 k.p.c. Polemika strony skarżącej, że „w rozstrzyganej sprawie nie było żadnych podstaw do przywrócenia terminu” była nie tylko bezpodstawna, wobec braku zarzutu naruszenia art. 265 § 1 k.p., ale okazała się oczywiście bezzasadna także dlatego, że Sądy obu instancji podobnie oceniły okoliczności towarzyszące wniesieniu powództwa, tyle że Sąd pierwszej instancji uznał, że uzasadniały one jedynie nieobciążanie powoda kosztami postępowania pierwszo instancyjnego (art. 102 k.p.c.), natomiast Sąd drugiej instancji przekonująco wykazał, że uzasadniały one przywrócenie terminu do zaskarżenia przez powoda bezprawnego rozwiązania z nim umowy o pracę.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji w zgodzie z art. 424⁹ k.p.c.